

100 mill. kr. til en række andre formål, herunder lån til husmandsbrug, arbejderboliger, sociale institutioner m. v. For 1954—55 og 1955—56 måtte der påregnes udlånsvirksomhed af omtrent samme omfang som i 1953—54. Udbetalingen af *boligstøttelån*, der følger færdiggørelsen af nyt byggeri med en vis forsinkelse, måtte antages at blive noget større end i 1953—54, men samtidig ville udlånene af Marshallmidler aftage, idet en væsentlig del af udlånsbevillingerne havde fundet anvendelse. Statens samlede udlån og aktiebesiddelse var nu oppe på omkring 4 milliarder kr.

Afdragene på den udenlandske statsgæld ville for 1954—55 andrage omkring 200 mill. kr. plus en indbetaling på ca. 75 mill. kr. til den internationale valutafond. I oktober 1954 betaltes det sidste afdrag på statens forfaldne dollargæld, og staten har således nu betalt alle de restancer, der opstod som følge af krigen. De årlige afdrag til udlandet vil herefter i 1955—56 og fremefter kun andrage knap 100 mill. kr. På den anden side vil der i 1955—56 indgå ca. 42 mill. kr. og i de tre følgende finansår ca. 25 mill. kr. i afdrag fra Tyskland på den særlige flygtningegæld.

„Siden begyndelsen af 1950, da afdragene på dollargælden blev genoptaget, er der ialt anvendt ca. 800 mill. kr. til nedbringelse af den udenlandske statsgæld. *Statens samlede gæld til udlandet* vil herefter ved finansårets udgang udgøre ca. 1 350 mill. kr. mod ca. 2 150 mill. kr. i foråret 1950. I samme periode er anvendt ca. 250 mill. kr. til afdrag på anden offentlig gæld til udlandet, og restgælden på disse lån — hvoraf hovedparten er kommunelån — vil herefter andrage godt 325 mill. kr. Heraf er ca. 80 mill. kr. af de to københavnske dollarlån forfaldet til betaling.“

Finansministeren omtalte også *valutaunderskuddet*. Efterhånden som dette viste en stigende tendens, måtte en tilpasning finde sted, enten ved en finanspolitisk stramning gennem højere skatter og begrænsning af statsudgifterne eller ved en ændring af rentepolitikken. Da der ikke kunne opnås tilslutning til højere skatter, gennemførtes først en række besparelser. Samtidig foretoges en stramning af pengepolitikken gennem højere diskonto og nedsættelse af salgskurserne for statsobligationer, hvorved kreditforholdene blev strammet.

„Der har nu i godt en måneds tid ikke været noget træk på valutabeholdningen; selvom man ikke af de sidste tal kan udlede, at der er sket en afgørende vending opad, synes der dog på baggrund af den senere tids udvikling i udenrigshandelen — ikke mindst i industrieksporten — at være grund til at tro, at valutasisuationen nu er kommet ind i et roligere leje. Med den nuværende valutalikviditet kan man imidlertid under ingen omstændigheder være tilfreds med blot at bringe det løbende underskud ud af verden.“

Vi må derfor fortsat tilrettelægge den økonomiske politik med sigte på at forbedre valutastillingen. Men dette kan efter regeringens opfattelse ikke udelukkende ske gennem en hård kreditpolitik. En